

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 125/2023-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou AK | AK s. r. o., Suché mýto 6, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Juraj Kornhauser, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 91/2018 z 20. mája 2020 a rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Sžk 45/2020 z 26. augusta 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 13. decembra 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 S 91/2018 z 20. mája 2020 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) č. k. 1 Sžk 45/2020 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu“). Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a priznať mu náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ bol v právnom postavení žalobcu v konaní proti žalovanému – Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) o preskúmanie zákonnosti jeho rozhodnutia č. SPOU-PO-PK-5/2018 z 5. apríla 2018 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“), ktorým bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa a potvrdený personálny rozkaz č. 56 z 11. septembra 2017 (ďalej aj „personálny

rozkaz“ alebo „prvostupňové rozhodnutie“) vydaným generálnym tajomníkom služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.

3. Personálnym rozkazom bol sťažovateľ prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) z dôvodu porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a ponechanie sťažovateľa v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Porušenie služobnej povinnosti spočívalo v konaní sťažovateľa, ktorý 28. marca 2017 v čase svojho osobného voľna viedol osobné motorové vozidlo napriek tomu, že disciplinárnym rozkazom riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave č. KRPZ-BA-VO-20/2016-PK z 15. decembra 2016 (v spojení s disciplinárnym rozkazom riaditeľa Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave č. 1 z 3. októbra 2016) mu bol uložený trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel po dobu 6 mesiacov. V čase približne o 17.00 h ho na ceste č. [REDAKOVANÉ] na hranici okresov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] zastavila hliadka pohotovostnej motorizovanej jednotky, ktorej sa sťažovateľ po vyzvaní preukázal prednou stranou služobného preukazu príslušníka Policajného zboru a občianskym a vodičským preukazom evidovanými na meno jeho brata [REDAKOVANÉ]. Ponechanie sťažovateľa v služobnom pomere by podľa orgánov verejnej správy bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, najmä na zodpovednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi Policajného zboru. Pri posudzovaní tejto podmienky pritom boli zohľadnené aj predchádzajúce výsledky služobnej činnosti sťažovateľa.

4. Sťažovateľ podal proti predmetnému rozhodnutiu žalovaného správnu žalobu, ktorú krajský súd napadnutým rozsudkom ako nedôvodnú zamietol podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“) a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Súčasne zamietol aj návrh sťažovateľa na prerušenie konania.

5. V kasačnej sťažnosti nasmerovanej proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ namietal nedostatok jeho odôvodnenia. Spochybňoval dôkazy, na základe ktorých bol identifikovaný ako zadržaná osoba, ktorá 28. marca 2017 viedla osobné motorové vozidlo, keďže jediným dôkazom preukazujúcim túto skutočnosť bolo, že ho jeho nadriadení údajne stretli na chodbe inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Namietal tiež spôsob, akým sa súčasťou spisu v administratívnom konaní stali informácie a dôkazy získané v rámci trestného konania vedeného Okresným súdom Námestovo. Krajskému súdu vytýkal nesprávne právne posúdenie veci tvrdiac, že rozhodnutia, ktorými mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo, boli zrušené ako nezákonné s účinkom *ex tunc*, preto hlavným dôvodom jeho prepustenia zo služobného pomeru nemôže byť okolnosť, že viedol motorové vozidlo v čase uloženého zákazu. Porušenie jeho práv spočívalo aj v tom, že svedecké výpovede boli zachytené len formou úradných záznamov, pričom mu nebolo umožnené osobne sa zúčastniť výsluchu svedkov a klásť im otázky.

6. Najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť napadnutým rozsudkom ako nedôvodnú zamietol podľa § 461 SSP a nárok na náhradu trov kasačného konania účastníkom nepriznal.

6.1. V odôvodnení sa stotožnil s krajským súdom, že rozhodnutie žalovaného obsahuje správnu úvahu a zdôvodnenie preukazujúce kumulatívne splnenie oboch zákonných podmienok na ukončenie služobného pomeru so sťažovateľom. Posúdenie závažnosti porušenia služobnej prisahy je predmetom správneho uváženia a neprislúcha mu, aby nahrádzal toto oprávnenie správneho orgánu. Prepustenie zo služobného pomeru bolo u sťažovateľa následkom jeho protiprávneho konania, pričom nie je podstatné, či sa dopustil spáchania trestného činu alebo priestupku, ale to, že takýto skutok predstavuje porušenie služobnej prisahy a služobnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom. K námietke sťažovateľa, že mu nebolo umožnené byť prítomný pri výsluchu svedkov a klásť im otázky, uviedol, že konanie vo veciach služobného pomeru je osobitným druhom administratívneho konania, na ktorý sa subsidiárne nevzťahuje zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“). Zákon č. 73/1998 Z. z. orgánu verejnej správy neukladá povinnosť zabezpečiť prítomnosť účastníka konania pri výsluchu svedkov, pričom sťažovateľ mal možnosť oboznámiť sa s obsahom ich výpovedí zaznamenaných formou úradných záznamov, vyjadriť sa k nim a navrhovať dôkazy, čím boli naplnené jeho práva vyplývajúce z § 238 ods. 3 tohto zákona. Kasačný súd považoval za nedôvodnú aj námietku sťažovateľa o nesprávnej identifikácii jeho osoby a nedostatočne zistenom skutkovom stave, pričom dodal, že sťažovateľ v tomto smere neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by tieto zistené skutočnosti vyvrátili. Zdôraznil, že v čase spáchania skutku 28. marca 2017 mal sťažovateľ disciplinárnym opatrením uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo a jeho zrušenie správnym súdom (rozsudkom č. k. 1 S 45/2017 z 18. apríla 2019) z dôvodu nepreskúmateľnosti malo účinky *ex nunc*, a nie ako nesprávne tvrdí sťažovateľ *ex tunc*. Na základe uvedeného dospel kasačný súd k záveru o neopodstatnenosti uplatnených námietok sťažovateľa, keďže nezistil, že by krajský súd svoj rozsudok nedostatočne odôvodnil, vec nesprávne právne posúdil alebo sa odklonil od jeho ustálenej súdnej praxe.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Proti napadnutým rozsudkom konajúcich správnych súdov podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, v ktorej po opise skutkového stavu a jeho pracovných podmienok po 28. marci 2017 vyznačujúcich sa nezákonnou a nedôvodnou šikanou a vytváraním psychického nátlaku zo strany jeho nadriadených argumentuje, že:

- a) konajúce správne súdy sa nedostatočne vysporiadali so všetkými námietkami sťažovateľa;
- b) tvrdenie najvyššieho správneho súdu o dostatočne a úplne zistenom skutkovom stave neobstojí, pretože orgánom verejnej správy sa nepodarilo bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že to bol práve sťažovateľ, kto 28. marca 2017 viedol osobné motorové vozidlo zastavené policajnou hliadkou, keďže jediným dôkazom preukazujúcim túto okolnosť boli výpovede jeho nadriadených, ktorí ho údajne mali stretnúť a identifikovať na chodbe v sídle inšpekčnej služby. Zadržaná osoba pritom celý čas tvrdila, že je [REDAKOVANÉ] (teda brat sťažovateľa, ktorý mu je výzorovo veľmi podobný), a aj sa preukázala občianskym a vodičským preukazom evidovanými na meno [REDAKOVANÉ]. Rovnako ani príslušní policajnej hliadky, ktorí zastavili motorové vozidlo, nikdy nestotožnili vodiča s osobou sťažovateľa, ale len tvrdili, že vodič sa preukázal služobným preukazom, ktorý sa však pri zadržanej osobe ani v motorovom vozidle nikdy nenašiel. Sťažovateľ pritom po celý čas rozporoval pravdivosť týchto svedeckých výpovedí;

c) nemožno súhlasiť s názorom najvyššieho správneho súdu, že úradné záznamy, obsahom ktorých boli svedecké výpovede, sú vyjadreniami v zmysle § 238 zákona č. 73/1998 Z. z. Svedecké výpovede považuje sťažovateľ za neprípustné, keďže mu nebolo umožnené byť pri nich prítomný a klásť svedkom otázky, ktorí navyše neboli ako príslušníci policajného zboru zbavení mlčanlivosti, s čím sa však konajúce súdy napriek jeho námietkam vôbec nevysporiadali. Takýto spôsob získania informácií porušuje jeho základné procesné práva a predstavuje nezákonné dôkazy, ktoré nebolo možné v konaní použiť;

d) najvyšší správny súd zaujal prísne formálny prístup, keď konštatoval, že pre správny súd je rozhodujúci stav v čase rozhodnutia orgánu verejnej správy. Nezohľadnenie takej závažnej okolnosti, akou je zrušenie disciplinárneho rozkazu o zákaze činnosti viesť motorové vozidlo, podľa sťažovateľa predstavuje porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Všetky ďalšie rozhodnutia majúce podklad v rozhodnutí o disciplinárnom opatrení sú preto podľa názoru sťažovateľa nezákonné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutými rozsudkami krajského súdu a najvyššieho správneho súdu.

III.1. K napadnutému rozsudku krajského súdu:

9. Ústavný súd stabilne judikuje, že jeho právomoc poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

10. Napadnutý rozsudok krajského súdu bol vydaný podľa Správneho súdneho poriadku, ktorý je postavený na báze jednoinštančnosti. Proti rozhodnutiam krajských súdov v správnom súdnictve už preto zásadne nie je odvolanie ako riadny opravný prostriedok prípustné, ale je možné podať kasačnú sťažnosť, ktorá má charakter mimoriadneho opravného prostriedku. Ústavný súd už opakovane konštatoval, že kasačná sťažnosť (hoci smerovala proti právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu) v prípade meritórneho rozhodnutia kasačného súdu predstavuje účinný prostriedok nápravy a ochrany základných práv a slobôd (m. m. III. ÚS 33/2018, IV. ÚS 267/2018).

11. V posudzovanej veci mal sťažovateľ k dispozícii na ochranu svojich označených práv proti právoplatnému rozsudku krajského súdu účinný opravný prostriedok (kasačnú sťažnosť), ktorý aj využil a o ktorom napadnutým rozsudkom rozhodol najvyšší správny súd ako súd príslušný na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľa. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu, a preto ju z tohto dôvodu odmietol podľa § 56 ods. 2

písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu

12. V súvislosti s predostretou argumentáciou sťažovateľa, ktorá je v podstatnom zopakovaním jeho námietok uplatnených v kasačnej sťažnosti, sa ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti zameral na posúdenie, či napadnutý rozsudok nevykazuje ústavnoprávny deficit v podobe prítomnosti takej kvalifikovanej vady, ktorá by opodstatňovala kasačný zásah ústavného súdu, a či sú právne úvahy najvyššieho správneho súdu logické a zrozumiteľné, a teda či napadnuté rozhodnutie nie je zaťažené prvkom svojvôle.

13. Žiadnu vadu, ktorá by neprípustne zasahovala do ústavou zaručených práv sťažovateľa však v prejednávanej veci ústavný súd nezistil.

14. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom krajského súdu a zároveň v kontexte s rozhodnutiami orgánov verejnej správy, ktoré mu predchádzali.

15. Pokiaľ sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že najvyšší správny súd sa v odôvodnení svojho rozsudku riadne nevysporiadal s jeho uplatnenými námietkami, ústavný súd sa s takýmto tvrdením nemôže stotožniť. Najvyšší správny súd sa totiž s poukazom na závery krajského súdu a relevantnú právnu úpravu dostatočne zaoberal všetkými okolnosťami, ktoré boli pre rozhodovanie o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru zásadné.

16. Z obsahu pripojených rozhodnutí je zrejmé, že dôvodom prepustenia sťažovateľa zo služobného pomeru bolo jeho konanie klasifikované ako porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom, ktorého sa mal sťažovateľ dopustiť tým, že 28. marca 2017 viedol osobné motorové vozidlo v čase právoplatne uloženého zákazu činnosti viesť motorové vozidlo, pričom pri kontrole sa na výzvu príslušníkov Policajného zboru preukázal prednou stranou služobného preukazu príslušníka Policajného zboru a dokladmi totožnosti svojho brata [REDACTED]. Týmto konaním sťažovateľ porušil svoje povinnosti vyplývajúce z § 48 ods. 3 písm. a), g) a h) zákona č. 73/1998 Z. z.

17. Sťažovateľ v priebehu celého konania rovnako ako v ústavnej sťažnosti spochybňoval správnosť identifikácie jeho osoby ako vodiča osobného motorového vozidla, ktorý bol príslušnou hliadkou zastavený a kontrolovaný 28. marca 2017 [bod 7 písm. b)]. Túto obranu sťažovateľa vyhodnotili orgány verejnej správy a následne aj konajúce správne súdy ako nepresvedčivú. Najvyšší správny súd k námietke nedostatočne zisteného skutkového stavu v tomto smere v dôvodoch namietaného rozsudku (v bode 26) konkrétne uviedol, že identifikácia sťažovateľa ako vodiča, ktorý 28. marca 2017 viedol osobné motorové vozidlo, bola preukázaná najmä výpoveďami príslušníkov Policajného zboru, ktorí sťažovateľa v daný deň zastavili a skontrolovali, a tiež skutočnosťou, že sťažovateľ sa v dôsledku jeho zadržania v ten istý deň nedostavil do výkonu štátnej služby začínajúcej od 20.00 h a v dochádzke mu bola vykázaná absencia. Totožnosť sťažovateľa potvrdili následne aj jeho nadriadení, ktorí so sťažovateľom priamo komunikovali. Navyše, sťažovateľ podľa kasačného súdu na podporu svojich tvrdení neuviedol žiadne skutočnosti ani žiadny dôkazný prostriedok, ktorými by takto zistený skutkový stav vyvrátil.

18. Ústavný súd pritom nemohol prehliadnúť, že sťažovateľ rovnakú obranu týkajúcu sa nesprávnej identifikácie jeho osoby použil aj v trestnom konaní vedenom Okresným súdom Námestovo pod sp. zn. 6 T 67/2018, avšak konajúce súdy ani v tomto prípade nepovažovali jeho tvrdenia za vierohodné a svedecké výpovede, ako aj ďalšie vykonané dôkazy (vrátane znaleckého dokazovania) za také, ktoré by do prípadu vniesli akékoľvek pochybnosti a čo i len nasvedčovali tejto obrane sťažovateľa. Rozsudkom Okresného súdu Námestovo z 13. novembra 2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 1 To 18/2019-483 z 21. mája 2019 (dostupné na stránke www.otvorenesudy.sk) bol sťažovateľ uznaný vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia a odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní dvoch mesiacov s podmieneným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu 18 mesiacov a k trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 12 mesiacov. Po zrušení disciplinárneho rozkazu o zákaze viesť motorové vozidlo sa síce sťažovateľ domáhal obnovy trestného konania vedeného Okresným súdom Námestovo pod sp. zn. 6 T 67/2018, no jeho návrh bol právoplatne zamietnutý uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 2 Tos 25/2020 z 30. septembra 2020, ktorým bolo zmenené uznesenie Okresného súdu Námestovo z 21. januára 2020 (ústavná sťažnosť sťažovateľa podaná proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 30. septembra 2020 bola uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 169/2022 z 31. marca 2022 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená, pozn.).

19. Ústavný súd preto nepovažuje hodnotenie skutkovej situácie a jej právne posúdenie, z ktorého vychádzali orgány verejnej správy a s ktorým sa plne stotožnil krajský súd a následne najvyšší správny súd, za arbitrárne či svojvoľné.

20. Sťažovateľ ďalej v dôvodoch svojej ústavnej sťažnosti výslovne nesúhlasí s názorom najvyššieho správneho súdu, podľa ktorého bolo možné výpovede svedkov zaznamenať len formou úradných záznamov, pričom sťažovateľovi nebolo umožnené byť pri ich výsluchu prítomný a klásť im otázky, v čom sťažovateľ vidí porušenie svojich procesných práv [bod 7 psím. c)]. Najvyšší správny súd, reagujúc na túto námietku, zreteľne vysvetlil (bod 25), že na administratívne konanie vo veciach služobného pomeru sa subsidiárne neaplikuje Správny poriadok, pričom zákon č. 73/1998 Z. z. v jeho § 238 demonštratívny spôsobom vymedzuje dôkazy, ktoré možno v konaní vykonať. V tejto súvislosti zdôraznil, že zákon č. 73/1998 Z. z. nestanovuje príslušnému orgánu povinnosť zabezpečiť prítomnosť účastníka konania pri výsluchu svedkov. V danom prípade bolo sťažovateľovi riadne umožnené oboznámiť sa s obsahom predmetných úradných záznamov, ako aj s obsahom celého spisového materiálu a vyjadriť sa k nim, preto bola námietka o porušení procesných práv sťažovateľa nedôvodná. Takémuto záveru najvyššieho súdu nie je z ústavného hľadiska možné nič vytknúť. Administratívne (správne) konanie sa totiž od trestného procesného práva odlišuje okrem iného aj väčšou neformálnosťou procesu a podstatne voľnejšou procesnou úpravou dokazovania. V správnom konaní možno použiť ako listinné dôkazy tiež výpovede svedkov z vyšetrovacieho spisu, a to pred tým, než došlo k právoplatnému odsúdeniu pre trestný čin, prípadne oslobodeniu spod obžaloby (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžk 16/2019).

21. Sťažovateľ súčasne tvrdí, že svedecké výpovede jeho nadriadených [redacted] a [redacted], ktorí potvrdili prítomnosť a totožnosť sťažovateľa v sídle inšpekčnej služby po jeho zadržaní, zachytené formou úradných záznamov, sú nezákonné dôkazy, keďže títo svedkovia boli viazaní mlčanlivosťou v zmysle § 80 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o Policajnom

zbore“). Ústavný súd sa stotožňuje s konštatovaním najvyššieho správneho súdu, že tieto informácie nie sú takého charakteru, aby podliehali povinnosti mlčanlivosti a v záujme právnických alebo fyzických osôb vyžadovali ich utajenie pred nepovolnou osobou. Povinnosť mlčanlivosti vyplývajúca z § 80 zákona o Policajnom zbore má zabrániť tomu, aby dôverné informácie, ktoré policajti zistili pri výkone svojej činnosti, neboli prezradené nepovolenej osobe, avšak táto nebráni výsluchu policajta v procesnom postavení svedka. Uvedená povinnosť zachovávať mlčanlivosť sa netýka ani oznámenia protispoločenskej činnosti a kriminality.

22. Napokon sťažovateľ konajúcim správnym súdom vytyka, že pri rozhodovaní nezohľadnili tak zásadnú okolnosť, akou bolo zrušenie disciplinárneho rozkazu o uložení zákaza viesť motorové vozidlo (rozsudkom krajského súdu č. k. 1 S 45/2017 z 18. apríla 2019) a iba formalisticky vychádzali z § 135 ods. 1 SSP [bod 7 písm. d)]. Kasačný súd v tomto smere považoval za nesporné, že sťažovateľ viedol motorové vozidlo v čase, keď mal právoplatne uložený zákaz tejto činnosti, čím vedome porušil povinnosť, o ktorej mal vedomosť a konal tak protiprávne. Dodal, že v podmienkach právneho štátu bol sťažovateľ povinný rešpektovať právoplatné rozhodnutie o uložení sankcie či trestu, a to až do momentu jeho prípadného zrušenia v predpísanom konaní (bod 28 namietaného rozsudku). Ani takéto konštatovanie nepovažuje ústavný súd za neudržateľné, keďže nie je možné tolerovať porušovanie právoplatne uloženého trestu či sankcie, spoliehajúc sa na ich možné zrušenie v budúcnosti.

23. Ústavný súd aj s poukazom na už zmienené zastáva názor, že najvyšší správny súd v odôvodnení napadnutého rozsudku ústavne akceptovateľným spôsobom zodpovedal rozhodné právne a skutkovo relevantné otázky, ktoré súvisia s predmetom súdnej ochrany, pričom jeho závery sú (s prihliadnutím aj na argumentáciu krajského súdu) vo vzťahu k naplneniu podmienok na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru riadne odôvodnené, jasné a logické a súčasne rešpektujúce zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení. Konajúce súdy sa v posudzovanom prípade náležite vysporiadali so splnením zákonných podmienok na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru zdôrazňujúc, že zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom nižšiu mieru ochrany než u zamestnancov v pracovnom pomere a kladie na nich vyššie požiadavky a nároky.

24. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu a namietaným základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež jeho právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

25. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 23. februára 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu